No. 100 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag *20 Augustus.*

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dinsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is *f* 2,25, en franco per post *f* 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 10 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is *f* 1,20; en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Ten gevolge van onzen zoeemaal van andere Artikelen, moeten wij de voortzetting van dat *over de nog bestaande leemten en gebreken in de grondwet*, tot een volgend N°. verschuiven.

DE REDACTIE.

Gevoelens van wijlen Professor KEMPER.

(*Over de verkiezing der Staten.*)

Bij de langs zoo meer algemeen wordende klagten over het gebrekkige van ons Nederlandsch verkiezings-stelsel; — bij het meer en meer zich openbaren der heillooze gevolgen van hetzelve, in het met gunsten en voorregten overladen worden en het in magt en gezag toenemen der patriciesche familien, ten koste van den burger — en minderen stand, aan welken dit langs zoo meer onverdragelijk wordt; — zoodat het ons somwijlen is, als zagen wij ons staatsgebouwtje reeds op eene helling geplaatst, die met elk op nieuw toegekend voorregt, met elke nieuwe teleurstelling in des burgers billijk gevormde hoop en verwachtingen, al steiler en steiler wordt, waardoor het gevaar dus meer en meer begint te genaken, dat het gebouwtje langs die helling in één dier toestanden zal worden nedergeschoven, welke in onze vaderlandsche geschiedenis, voor hem die ze lezen wil, zeer naauwkeurig beschreven zijn, als geboren uit dezelfde oorzaken, welke ook nu de helling allengskens steiler doen worden; — bij dat alles, zeggen wij, zal het denkelijk voor velen niet onverschillig zijn, eene herinnering te ontvangen van hetgeen onze vaderlandslievende KEMPER, het lid van het driemanschap, aan hetwelk het vaderland in 1813 de grondlegging zijner onafhankelijkheid en de spoedige afschudding van het Fransche juk te danken had, op dit stuk, voorzien heeft.

In het 3e deel zijner *verhandelingen, redevoeringen en staatkundige geschriften*, na zijnen dood door deszelfs zoon Jhr. J. DE BOSCH KEMPER verzameld en in het licht gegeven, lezen wij in eenen brief aan Z. M. gerigt, onder anderen de volgende, vooral ook in dezen tijd behartigenswaardige zinsneden:

bladz. 97. » Wat toch was, eenige tijdperken » uitgenomen, sedert dien tijd, [den dood van WILLEM I] tot op het noodlottig jaar van 1795 de » binnenlandsche staat van ons vaderland?

» Wat anders dan eene geduurige worsteling tus» schen de magt van een zoogenaamd eminent hoofd, » en de aristocratie van eenige familien, die aan » dat hoofd bijna elk wezentlijk blijk van eminentie » betwisteden, onder den schoon klinkenden naam » eener vrijheid, welke bij hen niets anders be» teekende, dan *de onbelemmerde werking van hun» nen invloed*; terwijl niet zelden in de meest » hagchelijke omstandigheden des vaderlands, de al» gemeene belangen voor Provinciale, Stedelijke, » *ja soms voor personen en familie-betrekkingen » wyken moesten*, en het eigenlijke volk, dat is, » *de werkzame middelstand, die het meest aan » den Staat toebrengt en het minst daarvan ver» dert*, misleid door bedriegelijke voorgevens en » verwijderd van de aanradering tot het centrale » punt, waar het den laster terstond ontmaskerd » zoude gezien hebben, — alzoo het slagtoffer werd » van eenige familiën, die zich beurtelings in onze » geschiedenis nu eens als verdedigers eener zoo» genaamde volksvrijheid, en dan weder als aan» hangers van het huis VAN ORANJE voordeden, » maar mate zij, of van het volk of van dat huis, » voor hunnen invloed meenden te vreezen hebben."

Verder, bladz. 90.

» De kieschheid van Uwe Hoogheid onderwierp na » het aannemen der souvereiniteit, het maken eener » constitutie, welke die souvereiniteit zoude wijzi» gen, aan eene daartoe benoemde Commissie; en » hoezeer ik als Nederlander deze kieschheid toe» juichte en op hoogen prijs stelde, vreesde ik echter toen reeds maar al te zeer, dat zich sommi» gen deze gelegenheid zouden pogen ten nutte te » maken, om hunne gevoelens als waarborgen der » burgerlijke vrijheid te doen voorkomen, *en hier» door tusschen den Vorst en het volk een mid» denligchaam van provinciale en stedelyke sou» vereiniteit te plaatsen, hetwelk op den duur even » gevaarlyk voor den Vorst, als nutteloos voor » het volk zoude zyn.*"

— — — » maar al te zeer weet ik, dat het » denkbeeld van Staten, eenmaal in dien zin aan» genomen, dat de algemeene Vergadering der Sta» ten, [de Staten-Generaal] uit afgezondenen van » de Provinciale Staten bestaan zal, binnen kort op » nieuw aanleiding tot twisten zal geven."

[Had de waardige KEMPER nu eens geleefd, en kon hij het zien, tot welke resultaten de door hem afgekeurde wijze van verkiezing der vertegenwoordiging ons heeft helpen voeren, en nog verder schijnt te zullen leiden, hoe diep zou zijn vaderlandlievend hart, bij het inzien van den toestand der natie en het blikken in de toekomst, zich gegriefd gevoeld hebben, dat zijne wenken en krachtige waarschuwingen niet hebben mogen baten!]

» In den grond is het volk altijd op de zijde » van den Vorst, omdat men, uit den aanleg van » het menschelijk hart, nooit jaloersch is op het » geen geheel buiten ons bereik ligt, en omdat *per» soonlyke* verkleefdheid altijd meer met de zinne» lijke menschelijke natuur overeenkomt, dan ge» hechtheid aan abstrakte denkbeelden en Co» legien; en wanneer niet van den beginne onzer » republiek af, eene sijstematische aristocratie som» mige grooten en aanzienlijken de gelegenheid ge» geven had, om deze persoonlijke verkleefdheid » langzamerhand door de schoone woorden van vrij» heid en volksregten," [zoo als nu, door de regering in het allernatief te brengen, *aan hen* alle magt en gezag en alle mogelijke gunsten en voordeelen toe te wijzen,] » te ondermijnen, zoude ze» ker de band nooit verslapt of verbroken zijn ge» weest, die de dankbaarheid en liefde tusschen dat » huis en het volk van Nederland gelegd had."

» Eene algemeene vergadering toch" zoo vervolgt de schrijver » op zulk eene wijze zamengesteld (door » de Provinciale Staten verkozen) waar de leden » *niet als vertegenwoordigers van het geheele volk*, » maar, door hunne zending zelve, *als afgevaar» digden en gelastigden van zekere gewesten* ko» men, moet de strijd over Provinciale belangen » herleven doen, welke zoo dikwijls onze algemeene » vergaderingen van Staat beroerd en verlamd heb» ben, terwijl zich uit de onderliggende partij, lang» zamerhand eene provinciale oppositie-partij vor» men moet, die te gevaarlijker is, omdat zij, door » de compositie der vergadering zelve, *blijvend* ge» maakt wordt."

» Maar dit is het eenige kwaad niet, dat hieruit » ontstaan moet. Eene vergadering, op die wijze » geconstitueerd, *moet noodwendig langzamerhand » het uitsluitend voorregt van zekere familien wor» den.* [Hier is het als zweefde reeds in 1815 den waardigen man het getal van 481 voor den geest,] » die hunne regten op verouderde gewoonten en her» komen [adellijke afkomst b. v.] grondende, als » van zelf een ligchaam van aristocratie zullen vor» men, hetwelk de vergrkracht der uitoefening van » de souvereiniteit van den Vorst pogende te ver» lammen, om zich te verheffen, het volk op nieuw » den speelbal maken zal van grootte en schoonklin» kende woorden, die daarom, in zulk een stand » van zaken altijd bij de min doorzigtige menigte » ingang vinden, omdat niets gemakkelijker is, dan » de omstandigheden die een veerkrachtig ge» bruik van de uitvoerende magt altijd hier en daar » heeft, op rekening, niet van de natuur der zaak, » maar van zekere persoon te plaatsen, welke met die » magt bekleed is."

[Hoe gegrond blijkt deze opmerking ook in dezen tijd weder te zijn! *Aan de regering*, wordt voor hetgeen ook gedeelte ook on rekening gesteld wat een onvermijdelijk gevolg is van den invloed en de magt, die zich de Aristocratie op de werking der regering heeft weten aan te matigen, en om aan welke welgevallig te zijn en om door welke niet in de regering belemmerd te worden, zóóveel is gedaan en toegegeven, hetwelk aan de natie grond tot klagte en ontevredenheid geschonken heeft. Zou dit zóó zijn, wanneer de regering meer haren steun en bare kracht ook bij het goede volk zocht; en ook aan *dit* eenen billijken invloed bezorgde op de verkiezing der Staten-Generaal? Zou er dan niet *meer* ten behoeve van het volk moeten, — niet *minder* ten gevalle der weinige, bevoorregte familien behoeven gedaan te worden? — Doch laat ons den edelen KEMPER verder hooren!]

bladz. 102.

» Geloof mij, Doorluchtige Vorst en Heer! het is » eene dwaling van het verstand, wanneer men niet » doorziet, dat het zenden door de steden van af» gevaardigden in de Provinciale Staten, en van » deze in de algemeene Staten, *onbestaanbaar is* » met het aangenomen beginsel van souvereiniteit."

» Volgens dit beginsel toch, kunnen stedelijke en » Provinciale Autoriteiten niet anders dan *adminis» tratief* zijn. Men kan in het huisselijk beheer » grootere ruimte toestaan, dan zij onder de Fransche » overheersching hadden, en men behoort dit zelfs » ruimschoots te doen, [raad, die mede maar schraaltjes, » opgevolgd is; [illegible] » in het algemeen wetgevend ligchaam van den Staat » te zenden, kan aan hen niet toegekend worden, » zonder hun zelven stilzwijgend eenig regt op die » wetgevende magt toe te kennen, dat is zonder » hen geheel iets anders te doen zijn, dan hetgeen » zij, behoudens de aangenomene beginsels, zijn, » kunnen en moeten, en er kan geen twijfel aan » zijn, of zoodanig een staat van zaken, hoe voor» zigtig ook bij de constitutie gewijzigd, moet lang» zamerhand de organisatie worden van eenen nieu» wen naijver tusschen de stedelijke en provinciale » aristocratie en het vorstelijke huis, welke ons land » reeds zoo dikwijls op bloed en tranen is te staan » gekomen."

» Ik meen onderlusschen te moeten vreezen, dat » men bij het ontwerpen onzer constitutie meer be» dacht is geweest, om deze klippen, tot vermijding » van onaangenaamheden, om te zeilen, [door verwij» zing naar de reglementen] dan wel om dezelve » weg te nemen, maar ook, wanneer dit zoo is, » kan de zwarigheid nog weggenomen worden." enz enz.

Zietdaar landgenooten! hoedanig de schrandere, vaderlandlievende KEMPER, de medebewerker onzer vrijheid, de man uit wiens handen eenmaal onze Vorst het in hagchelijken toestand opgevatte bestuur dezer landen mede overnam, de vriend van VAN HOGENDORP en van alle ware vaderlanders, die prijs stelden op onkreukbare regtschapenheid, op vurige vaderlandsliefde en eene zeer hooge mate van kennis en bekwaamheid; zietdaar wat deze man reeds in 1815 over het verkiezingsstelsel dacht, dat men U sedert geschonken, en dat dan ook tot zulke heerlijke keuzen en zulk eenen wenschelijken staat van zaken geleid heeft!

Zietdaar, waartoe men, naar zijne meening bij de invoering van zulk eene stelsel geraken zou, eenen Provinciale en stedelijke tusschen-souvereiniteit, eene scheidsmuur tusschen den Vorst en het volk opwerpende, de regering van eerstgenoemden verlammende, en deze aan de bevordering van haren eigen invloed, magt en aanzien dienstbaar makende.

In hoever heeft hij misgetast?

Wij zien, wij lezen het elken dag; en waartoe eindelijk, bij eene voortdurende verblindheid, het veronachtzamen zijner raadgevingen ons voeren zal, dat kunnen wij, zoo wij willen en zoo wij het geloof hebben, dat dezelfde oorzaken steeds dezelfde

uitwerkselen te weeg brengen, in diezelfde geschiedenis onzes vaderlands lezen, op welke de schrandere en vooruitziende KEMPER zich met zooveel nadruk beriep. X.

De intrekking van het voorstel der vier Heeren

heeft ook afkeuring gevonden bij het *Handelsblad*, hetwelk zich met hetgeen de *Arnhemsche Courant* op dit stuk gezegd heeft, vereenigt.

De oorzaak van het bezwaar dier bladen schijnt daarin gelegen, dat door die intrekking de openbare discussie is afgesneden, en er nu niet zal blijken, welke mannen zich tegen de verbetering verzet hebben, en hoe sterk of hoe zwak hunne gronden tegen over die der heeren voorstellers waren.

Het is waar, het genot van dit spiegelgevecht verliezen wij; doch, zouden wij bij dat genot gewonnen hebben?

Is het inderdaad zoo aangenaam, eene moedige en dappere maar zwakke partij door eene overmagtige partij, met welke wapenen dan ook, te zien verpletteren? Of zou dit niet het geval geweest zijn, bij eene *stemming* van b. v. 80 tegen 20?

Zou dit de sterke partij niet nog meer met overmood vervuld, de zwakkere niet meer ontmoedigd hebben, dan nu de openbare strijd is ontweken, en de krachten ter wederzijde minder juist zijn bekend en gespaard geworden?

» Maar, de zwakheid der gronden van de sterkere » partij zou voor de natie gebleken, en hij, die » drogredenen te voorschijn bragt, aan de openbare » critiek hebben kunnen worden onderworpen," — zegt men:

Het voorstel had zwakke, kwetsbare punten, voor hem, die het heilzame doel willende voorbij zien, zijne aanvallen juist tegen *die* punten rigten wilde. Vóór wij nog konden weten, welk onthaal het voorstel vinden zou, — gaven wij reeds onze vrees te kennen, [zie ons N°. 97,] dat men tegen het voorstel redeneren zou, gelijk, blijkens de nu bekend gewordene processen-verbaal, daartegen geredeneerd is.

Een of twee, moeijelijk te weêrleggen argumenten, met het ontvangene talent ontwikkeld en voorgedragen, zouden zij niet voor een groot deel der natie altans, de afstemming, door de *sprekende* en meteen voor de *zwygende* leden, tamelijk wel hebben geregtvaardigd?

Maar aangenomen zelfs, de geopperde bezwaren konden door de voorstellers worden wederlegd, en de valsche redeneringen hunner [illegible] aangewezen, welk nut ware voor het vaderland hieruit getrokken?

Men herinnere zich de resultaten van zoo iets, op onderscheidene leden der gewone Tweede Kamer reeds gedurende geruimen tijd toegepast. Daalden zij daarom in de achting en het vertrouwen hunner vrienden en *kiezers*, de Provinciale Staten?

Verschenen zij daarom minder moedig en fier, telkens op nieuw, ter Staten-Vergadering? Schuwden zij daarom iets meer, met nieuwe drogredenen of onverdedigbare stellingen en gronden voor den dag te komen? Had daarom het woordeke *vóór*, door hen op *zulke* gronden uitgesproken, minder kracht en uitwerking op het lot der wets-ontwerpen? In één woord, veranderde dit iets in het minste aan den ouden slender, aan dien toestand des vaderlands?

Niets in het minste, moet men antwoorden: zij waren te zeker van hunne gevestigde overmagt, om zich wegens het al dan niet door de natie juist en gegrond bevonden worden hunner stellingen in het minste te verontrusten, of zich daaraan bijzonder te laten gelegen liggen.

Ook het gevoel der behoefte aan *regtstreeksche verkiezingen*, werd dit door de openbare beraadslaging bij de natie versterkt, wat kon het baten?

Bestaat dat gevoel dan niet reeds schier algemeen?

En versaagt het meer en meer algemeen worden daarvan onze wetgevers wel iets in het minste? Toont niet alles, dat hoe krachtig zich hetzelve ook openbaart, men daarvan toch volstrekt niet hooren wil?

En wanneer nu zóódanig de proefondervindelijke resultaten zijn, zoowel van de openbare beraadslagingen als van de openbare beoordeeling, waartoe zij aanleiding geeft, — moesten de voorstellers in het onderhavige geval iets gunstigers voor het vaderland van de *dubbele* Kamer verwachten?

Ontleenden dan de buitengewone leden hun bestaan, als zoodanig, aan eene andere bron dan de gewone? Bezaten *gene* minder steun, minder gronden gerustheid dan deze? konden de verhandelingen in de Sectien iets dergelijks doen vermoeden?

Zoo neen, welnu dan is er ook door de openbare beraadslaging voor het welzijn des lands niets wezenlijks verloren er wordt slechts gemist een spiegelgevecht, van hetwelk de uitslag, gelijk altijd bij die gevechten, reeds te voren zeker en bepaald was.

Maar wél is er kostbare tijd door uitgewonnen; wél is de nederlaag voor de kleine moedige partij minder openbaar zigtbaar, en daardoor minder treffend en ontmoedigend, en kunnen de bespaarde krachten tot een ander doel geheziga worden.

Dat men toch vooral omzigtig zijn mogt, om zoodanige mannen als zich onze zaken ernstig willen aantrekken en al hunne krachten willen besteden, om aan de natie te verschaffen, wat zij naar hun oordeel behoeft, toch niet door eene te overijlde of te strenge openbare beoordeeling, bij de minste schijnbare ondoelmatigheid in hunne handelingen, te ontmoedigen, met het leedgevoel van ondankbare of onbillijke bejegening te vervullen, en daarenboven het vertrouwen op hun doorzigt en hunne bekwaamheden *by het algemeen* te verzwakken.

In het wezenlijke algemeene belang des vaderlands en der natie schijnt ons zulk eene omzigtigheid van groot gewigt toe.

Voor ons, ten slotte, behoudt ook de gedane, hoewel niet geslaagde, *poging* tot verbetering hare wezenlijke verdienste. X.

Nieuwstijdingen.

ENGELAND.

LONDEN, den 12. Augustus. Te New-York is den 4. Julij het verjaarfeest der Amerikaansche onafhankelijkheid gevierd. Het afsteken van voetzoekers had des avonds op meer dan eene plaats brand veroorzaakt. Onder anderen was het huis van den Heer *IJselin* geheel in de asch gelegd. Deze Heer had eenen aanzienlijken voorraad vuurwerken aan zijn magazijn ontvangen. Die gevaarlijke koopwaren lagen onvoorzigtig genoeg tot op de straat uitgestald. Eenige kinderen vermaakten zich in de buurt met het afsteken van klappers en zwemmers, een dezer laatste vloog in den winkel van den Heer *IJselin*. De vonken deelden zich mede aan het zich aldaar bevindende vuurwerk. De uitbersting was geweldig en het huis in een oogenblik met rook en vlammen vervuld. De schok was zoo hevig, dat de zoldering bezweek en de brand zich dadelijk tot de tweede verdieping verspreidde. Daar lag Mevrouw *IJselin* in gevorderde zwangerschap en ongesteld te bed. In een ander vertrek bevonden zich haar negenjarig zoontje en het zoontje van een der buren. Twee jongere kinderen waren gelukkig uit wandelen. Dadelijk na de uitbersting vloog de Heer *IJselin* het brandende huis binnen, om zijne vrouw en kinderen, die hij allen bijoen dacht te vinden, te redden; maar het was hem onmogelijk door de vlammen heen te dringen. Nu vloog hij naar den zolder van een der belendende huizen en het gelukte hem, zich langs het dak te laten glijden tot aan het raam van het vertrek, waar de beide kinderen zich bevonden. Door den rook half verblind greep hij er evenwel een, het was het kind zijns buurmans; deze op eene veilige plaats gezet hebbende, stak hij den arm andermaal door het raam, zijnen zoon roepende; deze verscheen, maar reeds half bedwelmd; hij greep hem bij het hoofd, maar de enkele muts bleeft hem in de hand en het kind zelf stortte achterover in de vlammen, tot laatsten kreet uitroepende, *O mijn Vader!* De Heer *IJselin* wilde nog eene poging wagen, maar de brand [illegible] omstanders het nutteloze en roekeloze hiervan inziende, hem met geweld van daar scheurden. Uitgeput en der wanhoop ten prooi, verviel hij eerst in eenen staat van woede, maar welda storte hij magt- en bewusteloos op den grond. Intusschen waren de brandgasten met hunne spuiten toegesneld, maar het was te laat, het huis was niet meer dan eene felle vlam, waarin het onmogelijk was in te dringen. De brand was reeds tot het belendend huis overgeslagen, maar hier gelukte het nog denzelven, na genen arbeid van drie uren, te vermeesteren. Toen later het vuur geheel geblusscht was, doorzocht men de puinen tot opsporing der lijken van de beide slagtoffers. Men vond ook werkelijk het lijk, of beter gezegd het skelet van Mevrouw *IJselin* want al het vleesch was verbrand en er was niets meer overig dan het zwart verbrande gebeente. Eerst na herhaalde opgravingen vond men ook het lijkje van het kind, niet minder misvormd dan dat der moeder. De Heer *IJselin* is in eenen toestand, die aan het behouden van zijn leven doet wanhopen.

FRANKRIJK.

PARIJS den 16. Augustus. De dragonders en andere militairen, welke *Louis Bonaparte* naar Parijs hebben overgebragt, hadden schriftelijk bevel, hem, ingeval van aanval om hem te bevrijden, niet levende te laten ontkomen. Vóór zijn vertrek van Boulogne had men hem dit bevel voorgelezen.

— Sedert 10 dagen zijn uit het arsenaal van Vincennes omtrent 100,000 vuurwapens gehaald, welke naar verschillende punten van Frankrijk worden gevoerd.

— Alle de dagbladen voeren meer dan ooit eene oorlogzuchtige taal. De raadpresident is gisteren alhier aangekomen, en er is in den loop van dien avond nog een kabinetsraad aan het Ministerie van buitenlandsche Zaken gehouden.

Het gerucht was gisteren avond alhier algemeen verpreid, dat Alexandrie door de Engelsche vloot was geblokkeerd.

De Heer *Guizot* is naar Londen teruggekeerd, en is, naar men verzekert, overbrenger van eene diplomatische nota, waarbij het Fransche kabinet tegen het traktaat van 15 Julij protesteert, en tevens de Mogendheden, onderteekenaars van hetzelve, verantwoordelijk stelt voor de gevolgen, welke de uitvoering daarvan zou kunnen naar zich slepen.

— Wij lezen in de *Lloijd* van Nantes van den 11. Augustus: « Wij vernemen dat de administratie der Marine gisteren van het ministerie last heeft ontvangen, om mariniers tot den ouderdom van 50 jaren te werven. »

— Te Toulon, Brest en Cherburg heerscht eene buitengewone bedrijvigheid. Bijzondere bijeen uit Brest melden, dat tegen het einde van September 22 Linieschepen en 25 Fregatten Zee zullen kunnen kiezen. Men voegt er bij, dat tegen het einde van Augustus reeds 17 schepen geheel uitgerust en gewapend zullen zijn. Te Cherburg wordt een driedekker, een van de grootste en sterkste, gewapend.

— In het *Journal du Havre* leest men: — Het corps diplomatique is ten volle ingelicht omtrent de persoonlijke bedoelingen des Konings, wat den oorlog betreft. Men verhaalt, dat in een onderhoud met de gezanten van twee invloed hebbende Mogendheden door *Lodewijk Philips* met eene klem, waarvan de kracht geen twijfel omtrent derzelver strekking toeliet, de volgende woorden zouden zijn uitgesproken: » Mijne Heeren, geef aan uwe gouvernementen den raad, zoo spoedig mogelijk te besluiten; want willen zij den oorlog, zoo zeggt gij hun melden, dat, wat mij aangaat, ik daarin zonder te aarzelen aanneme."

— Veel lieden beginnen hier meer en meer aan den oorlog te geloven, en over het algemeen merkt men in het publiek een buitengewoon oorlogzuchtigen geest op. Men wil, dat het nieuwe traktaat, tusschen de vier Mogendheden gesloten, bepalingen bevat, die voor Frankrijk als tergend en zeer vernederend moeten aangemerkt worden. De eerste middelen van dwang, die men in het werk zou stellen, om aan het traktaat eene behoorlijke uitvoering te verzekeren, zouden bestaan in eene gewapende blokkade der havens van Egypte, ondersteund door een russisch leger op de grenzen van Anatolie, dat bestemd wezen zou om zich tegen een eventueel oprukken van de Egyptische armee te verzetten; ook zou de russische vloot van de Zwarte Zee de Dardanellen doorvaren, zoo wel uit kracht van het nieuwe traktaat als volgens de bepalingen van het geheim verdrag van Unkiar-Skelessi, en eene vereenigde Russische en Engelsche vloot de golf van Alexandria en de haven van Beyruth blokkeren, terwijl van den Onderkoning van Egypte zal geëischt worden en het teruggeven van de turksche vloot en het ontruimen van Syrie.

Indien dit alles zich zoo moet toedragen, en dit geschieden moet in het gezigt van vijftien fransche linieschepen, houdt men het voor hoogst onwaarschijnlijk, dat Frankrijk hierbij eene geheel lijdelijke rol zal spelen, en wordt dus een oorlog te gemoet gezien, die Frankrijk zegt niet uitgetart te hebben en waarvan de gevolgen voor ganzch Europa moeijelijk te berekenen zullen zijn.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 14 Augustus. Men verzekert, dat Z. Exc. de Minister van financiën zich reeds ernstig bezig houdt met het ontwerpen van middelen, om zijn zoovèel omvattend en belangrijk departement, met al de ambtenaren, die, wat de inning der belastingen betreft, tot hetzelve behooren, op eene kleinere schaal in te rigten en daarbij die vereenvoudigingen en bezuinigingen in te voeren, waarvoor hetzelve maar eenigzins vatbaar is. Men wil, dat de Minister daarbij van het denkbeeld zou uitgaan, om het getal ambtenaren zooveel mogelijk in te krimpen en in het bijzonder er zich op zou toeleggen, weinig maar ijverige ambtenaren te verkrijgen, die dan ook goede bezoldiging zouden genieten.

— Men vernemt voorts, dat Z. Exc. zich ijverig bezig houdt met het ontwerpen van een aantal voorstellen, die, omtrent 's rijks geldmiddelen, in de aanstaande gewone zitting der Staten-Generaal, aan de Kamers zouden worden aangeboden en die ook ten doel zouden hebben, om des ministers plannen tot vereenvoudiging te verwezenlijken.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. Den 15. dezer is weder een N°. van den *Volk der Vrijheid* verschenen, het eerste na deszelfs staking.

— Naar men vernemt is het lijk, aangespoeld aan de gemeente Hoofdplaat, (zie ons N°. van den 13 dezer,) herkend voor dat van Kaptein *de Vries*, eenige maanden geleden, op de beogte van Vlissingen verongelukt met man en muis, met de Belgische pleit *La Bruxellaise*.

Mengelingen.

DE ENGELSCHE ZENDELING EN DE CHINEES.

[illegible] dienst der Chinezen, en terstond verscheen er een antwoord op hetzelve, in de Engelsche taal, door een Chinees geschreven. « Hoe kunnen die barbaren," schrijft de Chinees, « zich vercoorloven ons te willen verbeteren; zij, welke ons het uitbraaksel des duivels, het doodelijk opium-vergif uit laagharige baatzucht toevoeren, en welk zielbederwend gif zij zelven niet durven gebruiken, omdat de bedroevende uitwerking van hetzelve hun bekend is: is dat menschelijk, goed gehandeld? Lieden, die legers en vloten uitzenden, om andere nation te onderdrukken en te berooven, hebben die gevoel van regt en billijkheid? Lieden, die de leer hunner voorvaderen verloochenen, om eene andere aan te nemen, hebben die aanspraak op wijsheid? Het is waar, zij geven magtig veel geld uit om gedrukte boeken te koopen, maar daar zij zelve geschreven en gedrukte papieren met voeten treden, toonen zij weinig eerbied voor den uitvinder van de schrijf- of drukkunst te bezitten.

Men bedenke nu eens, deze menschen willen de wereld verbeteren; zij, die het geheel en al aan kinderlijke liefde ontbreekt; die hunne vaderen vergeten zoodra die dood zijn. Die barbaren, ofschoon zij niets geleerd hebben, worden met rijke en magtige ambten bedeeld, terwijl de armen en nederigen, ofschoon bekwaamheden bezittende, van het grootste gedeelte der openlijke ambten zijn uitgesloten. In hunne boeken spreken zij van geheimenissen des geestes in eene betere wereld, en de pligten der menschen jegens elkander worden zelden door hen vervuld. Confucius vermaant de menschen, zich niet te zeer in religieuse ceremonien te verdiepen, maar zich alleen voor de Godheid te buigen en van Hem alle hulp en troost te verwachten; het onwetend volk, dat zich dagelijks met prevelarijen onledig houdt, verliest tijd en geld, zonder zich zelven of anderen van nut te zijn. Waarom redetwist men zooveel over dergelijke zaken? zoo vele menschen zoo vele religien; laat ieder naar zijne neiging handelen, en men bekommere zich niet om anderen te verbeteren als men zelf niet veel deugt."

VERBETERING.

In de Courant van den 18. dezer is in de Publicatie van Heeren Burgemeester en Wethouders dezer Stad, dato 14 dier maand, abusivelijk gedrukt voor Belcening boven de *f* 200 op 15 pCt., moet zijn: 12 pCt.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Johanna Hendrika, G. J. Das, Dantzig, lijnzaad; Jeannette Marie, F. Meulenbroek, Rio Janeiro, koffij.

Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gestoomd:

Antwerpen, T. Jackson, passagiers en stukgoederen, Londen.

— Te Batavia is gearriveerd Zr. Ms. schoener *Zephir*, Luitenant ter zee *Olifvier*, van Helvoetsluis.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.